

Алфред Ван Вогт

Змията и мишката

За Марк Грей най-голямото удоволствие в живота бе да храни любимия си питон с мишки. Едната от двете стаи на малката си квартира той бе отделил за любимеца си.

Всеки път, когато идваше време да го храни, Марк пускаше мишката в тесен тунел, който води към стаята с питона. Тъй като не можеше да се измъкне, през автоматично отваряща се вратичка мишката попадаше в ярко осветената стая и се оказваше очи в очи с гладния питон.

Това бяха мигове на върховно удоволствие! Чува се отчаян писък, известяващ приближаващата опасност. Мишката се мята насам и натам в желание да се измъкне от агресивния гладник. Марк наблюдава тези сцени през малко прозорче в стената. Но по-често си седи пред високоговорителчето в стаята и се наслаждава безумно на неистовите писъци на мишката и на звуците от борбата.

Беше по време на Третата световна война. Управлението за извънредни ситуации бе забравило да въведе ограничения върху цените на мишките. Мишеловите, както и всички останали, бяха призовани в запаса. Малцината, останали в тила, се опитваха да си намерят такава работа, която би ги освободила от фронта. Снабдяването с мишки рязко спадна. Марк вече не можеше да се снабдява от своя познат ловец на мишки. И за да храни любимия си питон, се наложи сам да се заеме с лов.

Марк се задържаше извънредно на работното си място (бяха го освободили от военна служба), затова питонът често оставаше гладен. Но във всяко свободно от работа време хукваше към развалините и сметищата в търсене на храна за своя любимец.

Веднъж Марк Грей ровеше в руините на стария град в търсене на храна за питона. Близо до голяма сива сграда разтоварваха космически кораб с храна и вещи за хората от тила. Черните кутии сякаш потъваха в търбуха на сградата, недокосната от атомните бомбардировки.

Марк приближи и прочете надписа до вратата: „Изследователски лаборатории“. Шмугна се с работниците в осветен коридор и се спря пред врата с надпис „Администратор Плууд“. Почука и тъй като не чу отговор, откряна вратата, седна на стол и зачака.

„Разбира се, да се бачка на две места едновременно е трудно, но пък не мога да оставя бедното питонче гладно. А в тези лаборатории вероятно използват мишоци за експериментите си.“

В стаята влезе дребно човече със загоряло лице, повдигна изненада-но вежди и огледа Марк. Марк мигом се представи и изложи причините, които са го накарали да дойде. Когато спря да описва в най-трагични то-нове съдбата на гладувания питон, човечето се захили. Марк също се усмихна, но мигом се сепна, щом видя студения поглед на чиновника.

Онзи рече навъсено:

– Няма да се получи. И освен това стойте по-далеч от нашите миш-ки. Да, имаме мишки, правим експерименти с кръстосването им, но ако се решите да крадете, военният трибунал не ви мърда!

След тези думи Грей дори и не помисли да краде мишки. Обичаше предано питона си, но се стараше да спазва законите.

Когато Марк си тръгна, Плуод веднага изпрати човек да го просле-ди. После, навел унило глава, тръгна към кабинета с надпис „Директор“.

– Здравсти, Хенк! – рече почти весело на закръгленото старче зад бюрото. – Мисля, че нашата работа се урежда.

– Така ли? Прекрасно. Това е най-добрата вест, която съм чувал от теб, след като спряха да ни снабдяват с военнопленници.

Плуод стана предпазлив.

– Вие не познавате военните – каза той. – Те искат да използват на-шето оръжие срещу нищо неподозиращия противник. И да довършим целия цикъл от изследвания, за да се изключат всякакви изненади. Веро-ятно заради онази конвенция за пленниците спряха да ни доставят мате-риал за опити.

Направи дълга пауза, след това продължи:

– И точно сега в ръцете ни попадна много интригуващ материал. При това, обърнете внимание, дойде съвсем доброволно! Ако силно напрегнем въображението си, смело бихме могли да го наречем „човек“.

– Да не е болен?

– Едва ли.

Плуод разказа за Марк и неговото хоби, накрая завърши:

– Птичнецето само долетя в кафеза. И няма да се изненадам, ако ня-коя нощ се промъкне да открадне от нашите мишки... О, той изобщо не познава нашия питон! Ха-ха...

Като се насмя, продължи:

– Може ли да има нещо по-жестоко от кражбата на мишки? От на-ша гледна точка, разбира се.

Хенк за миг се разколеба, но после махна с ръка. На тях,

хуманоидите от Алфа на системата Лебед, им бе разрешено да експериментират на Земята. Земяните воюват с кроксите – разумни същества от съседна галактика. И им трябва ново оръжие.

За експериментите доставяха пленени крокси. Но за окончателното завършване на цикъла от проучвания им трябваше човешки екземпляр. Цялата работаше опираше до конвенцията, която забраняваше на хуманоидите от Алфа да експериментират с хора...

„Експериментите трябва да завършат с човек – мислеше си Хенк. – Защото ако на бойното поле нещо се изпорти, целият ефект на изненадата отива по дяволите.“

– Добре – съгласи се той. – Мисля, че трудно ще намерят улики срещу нас. Освен това мисля, че този екземпляр нещо не е наред с главата. Затова давай!

Марк скоро стигна до извода, че ако измъкне няколко мишки от онези, те изобщо няма да забележат. А още по-умно е да отмъква по едно зверче дневно. Иначе питонът просто ще умре от глад.

И тъй – след два дни той отново се навърташе около грамадната сива сграда. Беше глуха нощ. Успя да разузнае, че клетките с мишки не са затворени и не се охраняват.

„Не ги пазят, защото не им стига работна ръка“ – помисли си Марк.

На другия ден отново се опиваше почти сладострастно от звуците на изпадналата в панически ужас мишка.

Същата вечер му позвъниха.

– Аз ви предупредих – рече Плоуд тържествуващо. – Сега ще трябва да платите последниците.

Плоуд изпитваше угризения, че е позвънил и предупредил за последниците, но какви са те той не каза.

„Сега той да му мисли – утешаваше се чиновникът, – ако все още има... Страстта да се краде у хората е неизлечима!“

Марк Грей презрително трясна слушалката.

– Нека го докажат! – и изруга.

Нея нощ сънува, че се задъхва. Събуди се и с ужас откри, че лежи не на леглото, а на твърдия под. Беше съвсем тъмно, изгуби доста време да намери ключа за лампата, но напразно.

Тогава на двайсетина сантиметра пред себе си видя кръгче

светлина и тръгна натам.

Тряс!!

Вратичката автоматично се затвори след него.

Беше в огромна ярко осветена стая. Ако се изключат размерите, поразително приличаше на стаята, където държеше питона.

Точно пред себе си забеляза някакъв предмет, който страхотно приличаше на пъстра кожена пътека, дебела колкото неговия ръст. Пътечката трепна и се извърна към него.

Озарението дойде като внезапен ужас.

Беше с размерите на мишка! И любимият му питон пълзеше към него с разтворена уста!

Безумният писък, който толкова пъти му бе доставял неземна наслада, сега чу за последен път – с ушите на мишка.

КРАЙ

© 1971 Алфред Ван Вогт

Alfred van Vogt
The Rat and the Snake, 1971

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/35>]